

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

01 Haziran 2018

Sayı: 240

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Seçim meydanlarında konuşan çok ama işçi sınıfının sesi yok

Yıpranma sürecine giren AKP'nin erken seçim kararı, derinleşen ekonomik sorunların gittikçe büyüyen gölgesinin altında kalıyor. İşsizlikle kıvranan milyonlar, banka borçlarını ödeyemeyenler, ürünün karşılığını alamayan köylüler, gelecek kaygısı çeken gençler, meydanlarda toplananlara eklenip siyasileri dinliyor ve belki bir umut arıyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Oysa seçimin amacı kalabalıkların amacıyla aynı değil. Katılan tüm partilerin tek derdi, kâr düzenin korunması, patronlara hizmet etmek. Erdoğan ve AKP, seçilirse çalışanlara daha fazla para vaat ediyor ama yıllardır gün be gün irili ufaklı patronlara bol keseden para dağıtıyor. Aslında diğerleri de aynısını yapacak. CHP'li İnce, "bu güne kadar neden yapmadınız" diyor ama patronlara bol keseden para verilip emekçilere neden verilmediğini söylemiyor. Asgari ücretin, emekli aylıklarının arttırılması bir yana. kendi patronlarından zam almak isteyen işçilerin grevini seçim döneminde dahi geceyarısı alınan Bakanlar Kurulu kararıyla yasaklayarak yaşamlarını iyileştirmesine engel olunuyor. İşte meydanlarda asıl konuşulması gereken gerçekler bunlar.

Bu seçim temel olarak, Erdoğan'ın kendini bir süre için onaylatması ve sistem değişikliğiyle iktidarını daha da elinde toplayıp sertleştirebilmesi amacıyla yapılıyor. Erdoğan seçilse, mecliste çoğunluğu olsa bile yükselen ekonomik kriz ve Ortadoğu'daki sorunların ötesinde genel olarak uluslar arası durumun etkileri, iktidarını zora sokacak. Yıpranma süreci belki de hızlanacak ve bu da iktidarda kalmak için çok daha baskıcı bir yönetime dönüşmeye zorlayacak.

Tersine olur CHP ve ittifakı bir düzeyde seçimde önde çıksa bile gelecekte yaşanacaklara belirleyici bir etkide bulunmaları imkansız. Avrupa'da benzer süreç yaşandı; sağdan bıkan kitleler, sola yöneldi ve sol iktidarlar, sağın kemer sıkma kararlarını uyguladı. Şimdi kitleler, daha gerici siyasetçilere yöneliyor ama bu da hiç bir şeyi çözmiyor. Türkiye'de de benzeri yaşandı. 1999 krizinden sonra kitleler soldaki DSP'yi iktidara getirdi; 2002 krizinden sonra sağdaki AKP'yi. AKP iktidarında, krizin arası uzadı ama zaten emekçiler, en fazla durumları daha kötüleşmedi, hep ucu ucuna yaşadı.

İşte işçi sınıfı, seçime bu açıdan ve tecrübeden bakmalı. Bir krizden diğerine yaşamlarını alt üst eden, hatta dünyanın öbür ucundaki bir durumdan ötürü bile zarar veren bu düzenin temsilcilerinden birini, diğerine yeğlemek ne kadar, ne işe yarayacak? Erdoğan'ın, AKP'nin, hatta CHP'nin peşinde koşan milyonlarca işçi, elinde olduğunu zannettiklerini yitirdiğini görüyor.

Seçim, toplumun ezici çoğunluğunu oluşturan, her şeyi var eden işçi sınıfının sorunların çözümü için yapılmıyor. Gündeme getirildiğinde de sadece oy almak için oluyor, uygulamada sadece patronların, para sahiplerinin çıkarlarına iş yapılıyor. Bu seçimde işçi sınıfının çıkarlarını savunan bir aday ne yazık ki yok. Bir çok sorunun birbirine eklendiği bir ortamda, işçi sınıfının sesinin duyulmaması büyük eksiklik. İktidardaki, muhalefetteki, eskisi, yenisiyle utanmaz siyasetçileri cesaretlendiren de ne yazık ki budur. (01.06.18)

Emekçinin Gündemi

İşçiler, hakları için hep mücadele etmek zorunda

Siyasilerin, şehir şehir dolaşıp bol keseden vaat dağıttığı bu günlerde, o şehirlerin bazılarında işçiler, işleri, geçimleri için önlerine çıkarılan binbir engel, yasak ve tehdide karşı mücadele ediyor.

Bugün hak isteyen işçileri görmeyip gelecek için hayal satanlara karşı işçilerin mücadelelerini destekliyoruz.

Grev yasaklamaya devam

Mersin'de bulunan Soda Sanayinde örgütlü Petrol-İş Sendikası, toplu sözleşme görüşmelerinde uzlaşma sağlanmaması üzerine geceyarısı başlayan 530 işçinin grevi, sabaha karşı Bakanlar Kurulu kararıyla yasaklandı.

Şişecam'a bağlı olan fabrikada grev yasağının ardından üretim yeniden başlarken, görüşmeler sürüyor. Sosyal haklarda anlaşma sağlanırken, uyuşmazlık nedeni olan ücret zammında patron yıllık brüt 390 liralık artış teklifini 425 liraya çıkarırken, sendika 720 liradan 690 liraya düşüdü.

Kızlar, mücadelede

Kozmetik ürünler üreten Flormar'ın Gebze'deki fabrikasında işten atılan işçiler, 15 mayıstan beri mücadelede.

Basına konuşan işçiler, sendikalı oldukları ya da sendikalaşmanın başını çeken ve işten çıkarılanlara alkışla destek verdikleri için işten çıkarıldıklarını veya istifaya

zorlandıklarını söyledi. Sendikalaşmanın başlamasıyla artan sorunlar, yetkinin gelmesiyle işten

çıkarmalara dönmüş: "Beş ay önce başlayan bir örgütlenme çalışması neticesi, bir aylık çalışmanın ardından, yeterli yasal çoğunluğu sağladık. İşverenin ilk tepkisi, sendikalı olan ve sendikalı olduklarını duyduğu, gördüğü, inandığı arkadaşları işten çıkarmak oldu."

Önce 15 işçi, işten çıkarıldı. Çoğunluğu kadın olan işçiler, tazminatlarını alamadıkları için fabrikanın önünde eyleme başladı. Onlara alkışla destek veren ya da selam veren 70 işçi daha işten çıkarıldı. İstifaya zorlananlarla birlikte çıkarılan işçi sayısı 120 civarında.

Mücadelenin basına yansımaları üzerine şirket yönetimi bir basın açıklaması yayınladı ve mücadele eden işçilerin "hiçbir yasal dayanak olmaksızın ve çalışma kanununa aykırı biçimde iş durdurma, işyerini işgal etme, üretimi durdurma, iş başında olan çalışanları yasa dışı eyleme teşvik etme ve hatta şiddet kullanma gibi girişimlerde buldukları" söylendi.

Hakkını arayan işçileri hem suçlamayı hem de tehdit etmeyi unutmadılar: "Eylemler sırasında kendi çalışma arkadaşlarına saldıran ve onları darp eden" kişiler olduğu ve daha bir çok suç eklenerek, bu

olayların "yazılı ve görsel olarak kayıt altına alındığı" eklendi.

Oysa işçiler, ne olduğunu çok iyi biliyor. Beş aydır çalışan Merve; "Çağırıldılar, mesai saatleri içinde destek vermemizin suç olduğunu söylediler. Ya üretimde çalışın ya da istifanızı verin dediler."

Beş yıldır çalışan Sebahat: "Üretim müdürümüz çalıştığımız departmanın dışında bir bölüme vermek istedi. Ya üretimde çalışırsın, ya istifanı verir çıkar gidersin diyerek beni istifa yazmaya mecbur bıraktı diyebilirim."

İşçiler, mücadelede kararlı. 11 yıldır çalışan Fatma; "Haklarımızı istiyoruz. Sonuna kadar da çabalayacağız" dedi.

Flormar, "Biz kızlar istersek her şeyi, ama her şeyi yaparız" sloganını kullanıyor. Anlaşılan patron bunu sadece kendisine uygun görüyor.

ABD'li dev şirkette işçiye verecek para yok

Cargill fabrikası, şekere uygulanan kotayı gerekçe göstererek sendikaya üye olan 14 işçiyi işten çıkardı. İşlerine geri dönmek isteyen işçiler, Cargill'in Orhangazi'deki fabrikası önünde eylemde. (31.05.2018)

İşte “icazet” verenler

İnşaat şirketleri Makyol, Cengiz, Kalyon ve Kolin, Dünya Bankası'nın 1990-2017 yılları arasında, tüm dünyada devletten en çok ihale alan şirketler sıralamasında ilk ona girdi.

Dünya Bankası istatistiklerine göre, en fazla yatırım yaptığı için listenin tepesinde yer alan Fransa merkezli enerji şirketi SUEZ'in beş farklı kıtada yaptığı işlerin toplamı 60 milyar dolar iken Dörtlünün Türkiye'deki işlerden kazancı 50 milyar dolara yaklaştı.

İstanbul üçüncü havalimanını yapan Limak,

Cengiz, Kolin ve Kalyon'un en fazla kazancı buradan.

Makyol, Cengiz, Kalyon ve Kolin, sadece geçen yıl devletten 30 milyar lira civarında inşaat ihalesi aldı.

AKP'nin dev projelerini kimseye kaptırmayan Makyol-Cengiz-Kalyon-Kolin dördlününün 20 bin 851 şirketin bölüştüğü 97 milyar 800 milyon liralık pastadan aldığı payın %30'a ulaştığı hesaplanıyor.

AKP iktidarda kaldığı 187 ayda, kamu ihale kanununu 186 kez değiştirdi. İhaleler, bu şirketlere verilebilecek şekilde

düzenlendi, böylece büyüdüler, kasaları tıka basa para ile doldu.

İşte bu pastadan yararlanan patronlar ve gelecekte yararlanmak isteyenler, iktidarın değişmemesi için her gün iş cinayetlerinin yaşandığı, ağır çalışma koşullarının, işten çıkarmaların olduğu işlerinin sürmesi için çalışanlarını yönlendiriyor, korkutuyor, hatta baskı yapıyor. (28.05.18)

Gökte allah, yerde Erdoğan: Patronlar yürüyor!

Resmi patron örgütlerinin üst örgütü olan Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği yöneticileri için seçim yapıldı. Yeniden seçilen başkan Rifat Hırsarcıklıoğlu'nun yaptığı konuşma, kendilerini “dünya lideri” sanan siyasilere kimin söz geçirdiğini anlatıyor.

Patronların, emekçilerin sırtından ceplerini doldurdukları zaten biliniyor. Ancak gözlerden kaçırılanlar var.

Bunlardan biri işçileri doğrudan ilgilendiriyor ve başkan, açıkça bundan övünçle bahsetti: “İş sağlığı ve güvenliği mevzuatı, KOBİ'lerimize büyük yükler getiriyordu, bunları kaldırttık.”

Hiçbir işe yaramayan yeni iş güvenliği kanunun uygulanmasını erteletip işçi ölümlerinin aynen sürmesi, Türkiye'nin Avrupa'da birinci, dünyada üçüncülük sırasını koruması, işçinin dışında

kimsenin umurunda değil. Yeter ki patronların cebinden, işçi için para çıksın. Soma katliamı davasının yıllardır sonuçlanmaması da bundan.

Övünerek bahsedilen başka bir konu da doğrudan işçinin hakkına saldırı var: “Büyük sıkıntı yaşadığımız bir başka alan, yargı sistemiydi. Özellikle İş Mahkemelerindeki davalarda, işveren yüzde 99 haksız çıkıyordu. Bunu değiştirmek üzere, zorunlu arabuluculuk sisteminin uygulamaya alınmasını sağladık. Aylar, hatta yıllar süren davalar, artık günler-haftalar içinde çözülüyor.”

Buna benzer bir açıklama yapma rahatlığını geçmişte patronlar, ancak askeri darbe döneminde bulmuştu. 12 Eylül askeri darbesinde, dönemin patron sendikalarının başkanı tekstilci Halit Narin, “bugüne

kadar işçiler güldü, artık biz güleceğiz” demişti. Bugünkü patronlar, darbeye gerek görmüyor çünkü AKP iktidarı zaten her istediklerini veriyor.

Hisarcıklıoğlu, bu sözlerinin ardından ne kadar zenginleştiklerini anlatıp Erdoğan'a teşekkür edip seçimlerde oy isteyerek bağladı sözlerini. Sonra da “Allah gönlümüzü zengin, emeğimizi ve kazancımızı bereketli, milletimizin birliğini, dirliğini ve kardeşliğini daim kılsın” diye ekledi ama gerek yoktu.

Patronlar, son bir yılda çıkarları için kanun çıkarttı, kanunları ve uygulamaları değiştirtti. Elbette işçilerin zararına.

Patronların tek adam iktidarının sürmesi için bu kadar uğraşması anlaşılır. İşçilerin, bunda hiç bir çıkarı olmadığı da anlaşılır. (01.06.18)

Siyasetin Gündemi

Erdoğan kazansa da kaybetse de siyasi kriz ve düzenin baskısı artarak sürecek

Erdoğan'ın iktidarını sürdürmek için aldığı erken seçim kararı, hem kendini hem de tüm sistemi zor bir durumda bıraktı. Çünkü bu seçim sonucunda yeni sistem uygulamaya girecek ve seçim sonuçları, sistem hazırlanırken öngörülene uygun çıkmayacak gibi görünüyor.

Erdoğan, kendi başkanlığında, mecliste partisinin çoğunluğunda bir iktidara göre plan yaptı. Fakat seçim sonucunda, mecliste tarafların sayısı birbirine çok yakın olabilir. Erdoğan az bir farkla kaybedip mecliste AKP öne çıkabilir veya Erdoğan kazandığı halde mecliste CHP ittifakı çoğunluk olabilir.

Birkaç ihtimal var ancak seçim sonrasında da durum hızla değişebilir. CHP desteğiyle meclise girecek olan İYİ Parti veya Saadet Partisi, mecliste AKP ile birlikte hareket edebilir.

Seçimin, anayasa halkoylamasından çok daha az fakla sonuçlanacağı şimdiden belli. Siyasi partilerin, ittifak kurması bundan. Aslında bu durum, Erdoğan'ın uzun süredir uyguladığı kutuplaştırma siyasetine uygun.

İttifakların, seçimden sonra hükümet kurulmasına da yansımaları, düzen için çok yararlı olacak. Mecliste çok parti olsa da fiilen iki parti, en fazla üç parti varmış gibi olacak. Elbette Erdoğan kazanırsa, hemen karşı cepheyi parçalamaya girişebilir.

Cepheleşme aynı zamanda, seçim sonucuna duyulan güvensizliğin de sonucu.

AKP bile küçük partilerin oylarına muhtaç durumda.

Başka tedbirler de alındı; oy verme sistemi değiştirildi. AKP için, “demokratik” görünmek bile lüks oldu. Baraj nedeniyle meclise girmesi bile zora giren HDP'nin adayı Demirtaş, hapiste tutuluyor. Medyada sıkı kontrol ve yasaklar uygulanıyor.

Daha önce “umut” pazarlayan Erdoğan'ın artık daha somut şeyler pazarlaması, durumun zorluğunun bir sonucu. MHP ve BBP ile 'Cumhur İttifakı' yapan AKP'nin seçim beyannamesinde 34 kez 'demokrasi' denilirken, 177 kere 'istihdam' denmesi bundan.

Ayrıca Erdoğan, tepki çekecek, aleyhine kullanılacak sivri konuları kendisi söylemiyor, MHP'ye söylüyor. Böylece İYİ Parti'ye kayabileceği aşırı, ırkçı sağın oylarını da almayı umuyor.

Bugüne kadar eski sisteme geri dönmeyi savunan CHP, artık bundan söz etmiyor. Cumhurbaşkanı adayı İnce, bazı düzenlemelerden sonra eski sisteme döneceğinden bahsetti. Hatta OHAL'in bile bazı düzenlemelerden sonra kaldırılacağını söyledi.

Belki de Erdoğan'ın kendi liderliğine uygun gördüğü güçlü iktidar, İnce'nin elinde başka bir hale dönecek. Ancak ekonomik ve siyasi sorunların baskısı, OHAL'den şikayet eden burjuvazi daha da baskıcı olmaya itebilir. Bu durumda Erdoğan'ın mirasını CHP'li İnce kullanacak.

Eğer son günlerde önemli bir değişiklik olmazsa, kitlelerin oy verme tutumları değişmeyecek ve yeni meclis, ne AKP'yi ne de karşı ittifakı memnun etmeyebilir. Bu durum, siyasi krizin daha da derinleşmesine yol açabilir.

AKP ve CHP seçmeninde büyük oranda değişim yok. Diğer partilere giden oylardaki kaymalar, seçim sonuçlarını belirleyecek. Böyle bir seçim sonucu, milyonların geleceğine nasıl yön verecek?

Her durumda seçim sonucu, büyük olasılıkla siyasi krizi çözmeyecek. Bu da bir yanda toplumsal gerilimi arttırırken diğer yandan devlet baskısını arttıracak.

AKP'nin OHAL'i sürdürme, CHP'nin siyaset değiştirip OHAL'den faydalanma planını arkasında bu kaygılar var.

Çıkardığı tüm sorunlara rağmen burjuvazi, Erdoğan'ın uzun süredir kendisine çok iyi hizmet ettiğini ve kitleleri yönlendirip işçi sınıfını bastırıldığını farkında. Bu nedenle lafla eleştirse de hala somut olarak desteğini çekmedi. Burjuvazi, diğer partilere müdahale edip Erdoğan iktidarına bir kez daha destek verebilir.

Sonuçta her durumda tüm seçim süreci, seçim sonrasında kurulacak iktidar, şu veya bu şekilde burjuvazinin düzenini korunması hedefiyle yönlendiriliyor, yönlendirilecek. (31.05.2018)

Eğitim, eğitim için değil, başka Şeyler için değiştiriliyor

Erdoğan'ın söylediği “TEOG istemiyorum” sözlerinin ardından, Milli Eğitim bakanlığınca birden bire kaldırılan bu sınavın yerine gelen sınav, bu hafta sonu yapılacak.

Önce sınavın kaldırıldığı açıklanmış sonra “nitelikli” okullar belirlenip bu okullar için sınav yapılacağı söylenmişti.

Milli Eğitim bakanlığı, kısa bir süre önce “nitelikli” liseleri açıkladı. Seilmeyen bir

Çok okulda üretmenler ve veliler, protesto ettiler. Sonuçta bir kaç yıl önce tüm liseleri; meslek lisesi (imamhatip dahil) veya anadolu lisesi haline getiren sistem bir kez daha değiştirildi.

Tüm ortaokul ğrencilerinin girdiği TEOG'un yerine gelen sınavı, bu yıl, 126 bin kontenjan için başvuran 1 milyona yakın ğrenci girecek. Her 8 öğrenciden sadece biri, nitelikli kabul edilen liseye yerleşebilecek.

Eğitim emekçilerinin ve velilerin fikri ve onayı alınmadan, çoğu geceyarısı ansızın yapılan değişiklikler, milyonları etkiliyor. İktidar, “dindar ve kindar” nesil yetiştirmek için çoğu ortaokul ve liseyi, dolduramadığı halde imamhatipe çevirdi. Şimdi de iyi liseleri girilemez hale getiriyor.

Tüm bunların nedeni, eğitim sistemine gerektiği kadar

para ayrılmamasından ötürü. Okullar ve sınıflarda belki 50 yıldır hiç bir değişiklik olmadı, ders kitaplarında sadece görüntüde değişiklik yapıldı, derslerin işlenişine biraz bilgisayar kullanımını eklendi, derslerin içeriğinde ise aynı dini gerici, milliyetci fikirler, aynı tek tiplik sürüyor.

Arada bir medyaya yansıyan rezaletler, durumu anlatıyor. Öğrencilere taciz, şiddet bitmiyor. Dini baskıdan bunalan imamhatiplilerin, “deizme” yönelmesi boşna değil.

Öğrencilerin sa uzatma serbestliği olduğu halde uzun saçlı erkek öğrenciyi teşhir edip arkadaşlarının dalga geçmesini sağlayan geç adın öğretmenin çirkin tutumu, eğitimdeki baskıcı, bunaltıcı durumu, gelerin maruz kaldıklarını anlamaya yeter. (01.06.18)

lkcler, katillerle el ele

İktidardan pay almak için bir kaç ay öncesine kadar hakaretler ettiği AKP'ye her türlü desteği veren MHP yönetimi, bir oy için en çirkin yollara başvuruyor.

Bahçeli'nin “kader kurbanları” için başlattığı “af” isteğinin aslında katil mafya liderleri için olduğu ortaya çıktı. Ülkücü Bahçeli, “lkdaşım” diyerek kendisiyle bir tutuğu; “Alaaddin Beyin bir yönüyle vatan millet için verdiği mücadeleler var. Bilen bilir” diyerek savunduğu mafya akıcı'yı ziyaret edip isteğini tekarladı.

Böyle bir Őey daha önce Ecevit döneminde çıkarılan af yarasını, “Rahşah affı” diyerek

diline dolayıp yerden yere vuran AKP açısından çelişkili görüneceğinden, İçişleri bakanlığı akıcı'nın dosyasını açıkladı: Gazeteci Hıncal Ulu'u yaralamaktan 3 yıl; borsacı Adil ngen'i öldürtmeye teşebbüsten 10 yıl 10 ay; eski eşi Uğur Kılıç'ı ldrtmekten 19 yıl (stelik tahrik indirimini aldı); suç rgt liderliği ve Karagümrük Spor Lokali'ni kurşunlatmaktan 18 yıl ceza aldı.

Ek olarak “2018'de Alaattin akıcı liderliğindeki suç örgütüne yönelik İstanbul ve Antalya illerinde gerçekleştirilen operasyonda 57 şüpheli; 2017'de ise, Alaattin akıcı'nın silahlı eylem yapan ve eylem hazırlığı

içerisinde bulunan 8 adamı İstanbul'da, 9 adamı Ankara'da, 15 adamı İzmir'de olmak üzere toplam 32 adamı yakalanmıştır” açıklaması yapıldı.

İşte “lkdaşların” gerçek yüzü. Bahçeli, birkaç oy için böyle katilleri övüyor, onlar için özgürlük istiyor. Üstelik, hiç ceza almadığı halde tutuklanan, HDP'nin cumhurbaşkanı adayı Demirtaş'la kıyaslama yapıyor.

Geçmişte işii mücadelelerine saldıran, işii önderlerini, devrimcileri katleden katilleri koruyan MHP, gerçek yüzünü bir kez daha gösterdi. (30.05.18)

Uluslararası Gündem

Filistin

Flistenlilerin katli son bulmalı !

İsrail ordusu, ABD elçiliğinin Kudüs'e taşınmasını protesto eden Gazze'de yaşayan Filistinlilere kurşun yağdırdı. Aralarında 16 yaşından küçük 8 çocuğun bulunduğu, en az 59 silahsız Filistinlinin ölümüne ve 2 bin 400 kişinin yaralanmasına yol açtı.

İsrail'in kuruluş tarihinde 700 binden fazla Filistinli evlerinden ve topraklarından kovulmuştu. Bu günün adı olarak bilinen Arapçada "Nekbe", felaket adıyla yapılan yürüyüşler 7 haftadan beri devam ediyordu.

Bu defa İsrail'in çektiği tellerin önündeki farklı noktalara 40 bine yakın kitle yığılmıştı. Protesto yürüyüşüne katılanlar aynı zamanda, on yıldan fazla süredir uygulanan abluka ve bunun sonucu olarak bölgede yaşayanların üçte birinin yardımlara muhtaç bırakılmasını protesto ediyordu.

İsrail hükümeti 12 mayısta Gazze'ye ulaştırılan eşyaların tek geçiş noktasını da kapatma kararı almakla, Gazze halkının durumunu feci bir şekilde daha vahim duruma itti.

ABD'nin Kudüs'te yeni büyükelçilik açmasını kutlama etkinlikleri, Filistinliler için öfkelerini gündeme taşımak için yeni bir fırsattı.

1967'deki Altı Günlük Savaş sonrasında İsrail, Kudüs'ün doğusunu, çoğunlukla Filistinlilerin yaşadığı bölgeyi 1980'de resmen ilhak etti. O tarihten bu yana, İsrail yetkilileri sürekli olarak sömürgeci siyaseti

uygulayarak burada oturan Filistinlileri kovma planları uyguladı.

Avrupa Birliği'nin yakın zamanda yayınladığı bir rapora göre, İsrail 1967 ile 2016 yılları arasında Kudüs'te "gizli bir kovma siyaseti" uygulayarak, özellikle oturma izni bahaneleriyle, binlerce Filistinliyi buradan kovup önemli bir Yahudi çoğunluğu" oluşturma siyaseti uyguladı. Trump geçtiğimiz aralıkta, ABD

Trump iktidara geldiğinden bu yana duyuruları ve aldığı siyasi kararlarla artık açıkça, hiçbir şeyi gizlemeden, İsrail devletinin kurulduğundan bu yana iktidara gelen en sağcı hükümet olan mevcut hükümeti destekliyor. Üstelik Filistinlilere karşı uyguladığı artan sömürgeci ve baskıcı siyasetini sürdürmesi için teşvik ediyor.

Gazze ve İsrail sınırı boyunca 30 marttan bu yana sürdürülmekte olan protesto

büyükelçiliğini Kudüs'e taşıma kararı alarak, İsrail yöneticilerinin bu siyasetini desteklemiş oldu.

İsrail devleti kurulduğundan bu yana ABD yöneticileri, İsrail'e tam destek verme siyaseti uygulayarak İsrail'i ayrıcalıklı bir müteffik yapıp ona bölgede emperyalizmin düzenini korumak için jandarma görevi verdi. Diğer yandan ABD, bölgedeki Arap müteffiklerini kendi halklarına karşı zor duruma düşürmemek için kendine İsraililer ile Filistinliler arasında arabulucu süsü verdi.

gösterilerinde İsrail silahlı güçleri en az 107 Filistinliyi öldürdü ve yaklaşık 12 bin kişiyi yaraladı.

Baskılar, İsrail hükümetinin sürdürdüğü kanlı siyasetin devamı olup, Filistin halkının 70 yıldan beri haklı olarak yürüttüğü kavganın nedeni. Diğer yandan İsrail kitlelerini, sürekli şekilde savaş şartlarında yaşamaya ve tıpkı Gazze sınırı boyunca yaptıkları gibi, hapisane bekçisi veya cellat olmaya mahkum ediyor. LO (18.05.2018)

Emperyalizm yeni anlaşmazlık ve çatışmalara hazır

Trump, 8 mayısta Amerika Birleşik Devletleri'nin (ABD) 2015 yılında imzalanan İran'nın nükleer gücüyle ilgili anlaşmadan çekildiğini açıkladı. Anlaşmayı iptale zorlanan İsrail hükümeti, bu açıklamanın üzerinden iki gün geçmeden, Suriye'de İran kuvvetlerine karşı büyük ve geniş bir bombalama operasyonu yürüttü. Bu belki de, ABD tarafından desteklenen İsrail devletiyle İran'ı doğrudan karşı karşıya getiren yeni ve açık bir çatışmanın başlangıcıydı.

Trump'ın politikası, kaba saba tweetlerin, abartılı sözlerin ve kendinden önceki Obama'nın tam aksine davranmaktan sinsice bir zevk almanın ötesinde, Amerikan emperyalizminin politikası. Yani bu politika, “İran, İran, İran” diyerek üç sorunu olduğunu sürekli tekrar eden Silahlı Kuvvetler Bakanı Avigdor Liberman olan İsrail hükümetiyle uyum içinde İran'ı zayıflatmaya girişmek üzere çark eden Amerikan emperyalizminin politikasından ibaret.

İsrail başbakanı Netanyahu, Birleşmiş Milletler'de, önceden Bush tarafından savaşını meşrulaştırmak için ileri sürülen kitlesel imha silahları üzerine söylenen yalan gibi, sözde İran tarafından anlaşmaya uyulmadığı iddialarını ortaya attı. Buna bir de İran'ın etkisini kısa zamanda yok etmek isteyen ABD'nin diğer müttefiki, Suudi Arabistan'ın baskıları ekleniyor.

Ortaya konan bahis öylesine büyük ki, İran bahane edilerek Suriye rejimi ve Rusya

da hedef alınıyor. Bu koalisyon halindeki üç güçlü devlet, IŞİD'in ve diğer cihatçı grupların bölgede yol açtığı istikrarsızlıkla savaştıklarında, ABD ve Fransa dahil olmak üzere diğer emperyalist güçlere hizmet ediyorlardı.

ABD Beşar Esad'ın Suriye rejiminden kurtulmayı düşündükten sonra, daha iyi başka bir seçeneği kalmadığı ya da geçici bir süre için bu rejimi kabul etmişti. Bugün ABD için sorun olan, Suriye'de on binlerce kişinin ölümüne neden olan bir diktatörün bulunması değil, onun iktidarda kalmasını sürdürmesine İran'ın gücünün eşlik etmesi ve bölgede Rusya'nın etkisinin daha da artması.

İsrail, bu konuda Suudi Arabistan'a katılıyor ama aynı zamanda birçok Arap devletiyle birlikte İran'ın Suriye'de, Irak'ta, Lübnan hatta Yemen'e kadar olan topraklara yerleşmesine ve etkisini artırmasına karşı çıkıyor, bunu kınıyor. Bu durum, Rusya ve onun müttefiki İran gibi herhangi bir başka güçlü devlet tarafından rahatsız edilmeden bölgeyi egemenliği altına almak isteyen ABD'nin hedefleriyle çatışıyor.

IŞİD tarafından kontrol edilen bölgelerde yaşamak zorunda kalan nüfusun gördüğü kabus henüz bitmişken, yeni bir savaşın baş göstereceği görülüyor. Özellikle 1967 yılı haziranında yapılan Altı Gün Savaşından beri İsrail tarafından işgal edilen, Suriye'nin güneybatısındaki Golan tepeleri olmak üzere, bölgenin yeniden tutuşup karışması yangın yerine dönüşme merkezinde olması, üstelik bunun sadece bir

başlangıç olması tehlikesini içeriyor.

Bu, bir kez daha, Ortadoğu'da yeni bir istikrarsızlığın, hatta yeni bir savaşın kaynağı olabilecek ABD hükümetinin kararı. Trump, burada açıkça emperyalizmin doğasının ne olduğunu gösteriyor. Ortadoğu'ya hakim olmak ve bölgeyi tümüyle egemenliği altına almak istiyor.

Bazen Suriye, Irak, hatta İran, onun da ötesinde aslında Rusya dahil sadece ABD emperyalizmine hizmet etmek isteyen rejimlerle uzlaşmayı kabul edebiliyor. Aynı zamanda, bu rejimleri kendi öz çıkarlarını savunması anlamında, kendilerine başka müttefikler aramakla bu nedenle de inandırıcı ve güvenilir olmamakla yargılıyor. Aynı zamanda eğer mümkün olsa, yeni bir savaş tetikleyecek bile olsa, onları alaşağı etmekten çekinmeyecek.

Trump'ın duyurusu aynı zamanda yeni büyük bir savaş mı, yoksa palavra bir yiğitlik taslamak mı? Bu açıklama her durumda, emperyalizmin, ne pahasına olursa olsun kendi egemenliğini dayatmaya hazır olduğunun bir göstergesi. LO (16.06.18)

Maduro yeniden devlet başkanı seçildi

Venezuela'da önce sağın gündeme getirdiği erken başkanlık seçimleri, 20 mayısta yapıldı. Sonuçta Chavezci Nicolas Maduro, sağın bir kısmının desteklediği Henri Falcon'a karşı yeniden seçildi. Sağın diğer kesimi, seçimi boykot etti.

Seçimlere katılma oranı çok düşüktü. 20.5 milyon seçmenin sadece %46'sı oy kullandı. Yani Chavezcilerin beklediği orandan %10'dan fazla daha az katılım oldu.

Daha önceki seçimlere göre de katılım çok düşüktü: 1998'de Chavez'in başkan seçildiği ilk seçimde %63.4 idi; 2006 seçimlerinde katılım oranı %74.7 ve 2012'de %80.5 idi. Chavez'in ölümünden sonra, 2013'de yapılan ilk başkanlık seçiminde katılım oranı %80 civarındaydı ve Maduro 7.5 milyon oy almıştı.

Bu seçimde Maduro, 5.8 milyon; en büyük rakibi ise 1.8 milyon oy aldı. Yani seçmen kitlesinin sadece %28'inin oyunu aldı. Maduro ham petrol fiyatındaki önemli düşüşün ve ABD'nin uyguladığı ekonomik ambargonun sonuçlarının bedelini ödüyor.

Gazetelerde çıkan yorumlar, genellikle yerel sağcı çevrelerin görüşlerine yer veriyor. Bu olay Güney Amerika mülk sahipleri ve ABD için de geçerli. Çünkü onlar her zaman Venezuela sağının görüşlerini savunuyorlar. Hepsinin ortak rüyası, Brezilya'da Lula'nın

başına gelenlerin Maduro'nun da başına gelmesi.

Bazı medya yorumcuları, rejimin baskıcı olmasından; kitlelerin petrol fiyatındaki düşüşten dolayı çok zor durumda olmasından ve Venezuela'nın temel ihtiyaç maddeleri ile ilaç ithal edememesinden şikayet ediyor. Aslında kitlelerin zor durumu, onların hiç umurunda değil.

Chavez'in iktidara gelişinden bu yana, yerel sağın, mülk sahiplerinin ve ABD'in esas derdi; Chavez'i iktidardan düşürmek oldu. Bunu sağlamak için, iki askeri darbe girişimi dahil, başka yollarla birkaç defa denediler ancak başarılı olamadılar. Petrol fiyatının yüksek olduğu dönemlerde Chavez birkaç defa seçime gitti ve zorluk çekmeden kazandı, çünkü petrol gelirinden yoksul kitlelere kısıtlılar dağıtıyordu.

Sağın, mülk sahiplerinin ve Washington'un şimdiki isteği, yeniden ülkenin tüm zenginliğine el atmak. Onların Chavezcilere "siz yönetemezsiniz" benzeri tüm suçlamaların esas nedeni, iktidarı yeniden ele geçirip büyük burjuvazinin düzenini yeniden

geri getirerek petrol rantına yeniden el atıp bundan yararlanan küçük burjuvalara da kısıtlılar vermek.

Medya yorumcularının en geri zekalıları, tüm bu yaşananları sosyalizmin yeni bir başarısızlığı olarak açıklıyor. Ancak Chavezciler hiç bir zaman sosyalist değildi ve sosyalist olmadı. Tıpkı Obama'nın, ABD'de herkes için bir sağlık

sistemi oluşturacağını iddia ettiğinde sosyalist olmadığı gibi.

Sosyalizm, çok önemli olsa da, kitlelerin yararına bir kaç kararların alınması değildir. Sosyalizm, emekçilerin iktidarı doğrudan ele geçirmesi, üretim araçlarının özel mülkiyetine son

verilmesi; yani burjuvazinin gerçek iktidarına son verilmesidir. Chavezciler hiçbir zaman böyle birşey yapmadı. Chavezciler, yerel sermayeye ve çokuluslu şirketlere hiç dokunmadan, yani oyunu mevcut toplum çerçevesinde oynamayı tercih edip sömürü düzenini yıkmadılar.

Sağ, mülk sahipleri ve Washington şimdi yeniden saldırıya geçip saldırıyı sürdürebilir. ABD yöneticileri, ambargoyu daha da artıracaklarını açıkladı. 20 Mayıs seçimi, kitlelerin demagoji yapanlara güvenmediğini ve Maduro'yu desteklemeye devam ettiğini gösterdi. LO (25.05.18)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Suudi Arabistan

Emperyalizmin bir orta direğinin hevesleri (II)

Yemen: Suudi Arabistan'ın arka bahçesi

Suudi rejimi her şeye rağmen Yemen'deki bazı aşiretlere mali yardım yaparak onları el altından kullanmaya devam etti ve komşularının işlerine karıştı. Ek olarak 1980'lerde büyüyen Selefi dinci hareket, Suudi dini akımı olarak krallığı destekledi ve komşu ülkelerde ona hizmet etti.

22 Mayıs 1990'da iki Yemen parçası tek bir cumhuriyet olarak, 1978'den beri Kuzey Yemen'de iktidarda olan Ali Abdullah Salih başkanlığında birleşti. Böylece Güney de pazar ekonomisine katılmış oldu.

1990'da Saddam Hüseyin'in, Kuveyt'i işgaline Salih tarafsız kalmayı tercih ettiği için hedef haline geldi. Suudi Arabistan'da çalışan 800 bin Yemenli apar topar geri gönderildi ve bu da Yemen'de hem ekonomik hem de sosyal sorunlara yol açtı. Buna ek olarak da ABD yardımını kesti.

Ardından 3 yıl sonra Yemen yeniden bölündü. Güneydeki yöneticiler eski Demokratik Güney Yemen Halk Cumhuriyeti askeri ileri gelenlerinin desteğiyle ayrı bir iktidar oluşturma girişiminde bulundu. Toprak ve şirketlerin özelleştirilmesi büyük ölçüde Kuzey kökenli zengin ailelere, özellikle de Başkan Salih'in akrabalarına yaradı ve büyük hoşnutsuzluğa yol açtı.

Bu olayda da Suudi Arabistan el altından müdahale etti ve Selefi milisleri desteğe gönderdi. Büyük çatışmalardan

sonra ayaklanma 1994'te Kuzey ordu güçleri tarafından bastırıldı ve Salih tek başına iktidar oldu. 2004'te savaş yeniden alevlendi ve Seda yani Suudi Arabistan'a yakın bölgede, Yemen merkezi iktidarı ile şii Husi aşiretleri yeniden çatışmaya başladı. Savaş 6 yıl sürdü ve Suudi rejimi bir defa daha müdahale edip Salih ordusuna destek verdi. Çünkü bu bölgede bir şii iktidarının oluşması, Suudi Arabistan'daki şii muhalefet için bir üs oluşturacaktı. Şii Husilerin bölgeye egemen olması durumunda Suudi Arabistan rejimi büyük tehlikeye girer; çünkü Suudi krallığının temel geliri olan petrolün büyük bir kısmı krallıktaki şii azınlığın yaşadığı bölgelerde bulunuyor.

Savaşın sürdürülmesi kitleler için büyük felaket

2011'de Arap Baharı nedeniyle, Yemen'de kitlelerin harekete geçmesiyle diktatör Ali Abdullah Salih'in iktidarı sarsıldı. Suudi Arabistan, yangını söndürmek için yeni bir iktidarı başa getirme çabasında ABD'ye destek verdi. ABD ve Suudiler birlikte hareket ederek iktidara, rejimin ikinci numarası olan Abu Rabbo Mansur'u getirdi. Başkan Salih, 23 Kasım 2011'de iktidarı devretmeyi öngören anlaşmaya imza attı. 21 Şubat 2012'de ise Hadi başkan seçildi. Ancak yeni iktidar, Husi milislerin müdahalesi sonucu yeniden sarsıldı.

Husiler Kuzeye hakim oldu ve Başkent Sana'ya kadar geldi, birkaç yıl önce onlara karşı savaşan Salih'in ordusunun bir

bölümü ile anlaştı. Sonuçta Hadi Suudi Arabistan'a kaçmak zorunda kaldı ve böylece Salih iktidarını korudu.

İşte bu yeni durum karşısında yeni Suudi Savunma Bakanı Muhammed Bin Salman 26 Mart 2015'te, resmi görüşe göre 9 Arap ülkesinin iş birliğiyle (bunlardan ikisi Körfez İşbirliği Teşkilatı üyesi) savaş başlattı. Söz konusu olan, birkaç gün içerisinde Husileri yenip Hadi'yi yeniden iktidara getirmektir. Aradan iki buçuk yıl geçtikten sonra durumu görüyoruz. Salih, geçen 2 Aralık'ta Suudi'lere bir çıkış kapısı sunmak amacıyla, açıkça "eski sayfaları kapatmak" istediğini ve Husilerle yaptığı geçici anlaşmayı bozduğunu duyurdu. Ancak hemen 2 gün sonra katledilmesi, bu olanağı ortadan kaldırdı.

O zamandan beri bombardımanlar ve Suudi Arabistan'ın uyguladığı ambargo devam ettiği için Yemen'deki kitleler, emperyalist ülkelerde üretilen ve Suudilerin attığı bombalarla öldürülüyor. Aslında bu savaşı sadece Suudi güçleri sürdürüyor: Sözü edilen koalisyon sadece laftan ibaret. En sonunda Mısır açıkça karada savaşmak için asker göndermeyeceğini açıkladı; Pakistan Meclisi her türlü katılıma karşı veto kararı aldı; geriye kalan diğer üye ülkelerin katılımı ise sadece sembolik. ABD askeri güçleri, El Kaide dışında, doğrudan müdahale yapmıyor. Görüldüğü kadarıyla ABD yöneticileri, müttefiklerini tek başına bırakıp bataklığa saplanmasını tercih ederek açıklamalarla desteklediğini

duyurmakla yetiniyor. ABD'nin Birleşmiş Milletler Daimi Remsilcisi Nikki Haley 14 Aralık'ta yaptığı bir açıklamada, Husilerin Suudi topraklarındaki bir havalimanına fırlattığı füzenin İran kaynaklı olduğuna ilişkin "tartışma götürmez delilleri" olduğunu duyurdu. Ancak bu deliller, tıpkı Georges W. Bush'un Irak işgalini meşru kılmak için iddia ettiği kitlesel imha silahlarının hiçbir zaman ispat edilmemesine benziyor.

Riyad iktidarı, İran'ın Suudi Arabistan'a yönelttiği "doğrudan askeri saldırganlığı" kınamaya devam ediyor, tıpkı 4 Ekim'de Muhammed Bin Selman'ın yaptığı gibi. Dini liderler de "dinsiz imansız" Şiiilere karşı kinlerini kusuyorlar. Ancak İran için Yemen öncelikli değil.

Rejimin istikrarsızlığı

Bir Suudi iş adamı olan Türki Faysal El-Raşit, internet sitesindeki bir yazısında (Le Monde 4 Ocak 2013 haberine göre), "Suudi iktidarı için gerçek tehlike (...) ne İran'dır ne de terörizm. Tehlike daha çok gerçek siyasi, iktisadi ve kültürel reformlar sayesinde iyi bir yönetime kavuşma arzuları, kirli işlerle yolsuzlukların yok edilme arzularıdır" diye yazdı.

Suudi Arabistan dünyadaki petrol rezervlerinin dörtte birine sahip ve bu petrolün çıkarılma maliyeti çok düşük. Petrol ülkenin zenginliğini oluşturuyor ve aynı zamanda da ekonomiyi kırılğan kılıyor, çünkü devlet gelirinin %90'ı akaryakıt ihracatına bağlı. Haziran 2014'ten bu yana gelirler, petrol fiyatındaki düşüşten dolayı azalıyor. Petrolün varil fiyatı 18 ayda 114 dolardan (Ocak 2016 verilerine göre) 30 dolara düşerken Krallığın kamu harcamalarında önemli artış oldu.

Harcamanın büyük kısmı silahlanma için. Yemen'de

sürdürülen savaş, harcamanın azalmasına kesinlikle katkı yapmıyor. Suudi Krallığı savunma için 90 milyar dolar harcadı. Böylece, ABD ve Çin'den sonra üçüncü sıraya yerleşip, Rusya'yı bile geride bıraktı.

İnsan Hakları İzleme Örgütü'ne göre, ABD Suudi Arabistan'a 2015 Mayıs ile Eylül ayları arasında 7,8 milyar dolarlık silah sattı. İngiltere Mart 2015'te 2,8 milyar sterlin değerinde silah malzemesi sattı. Fransa da geride kalmadı. Suudi Krallığı, Fransa'nın en iyi müşterisi. Meclis'in 2016'da silah ticareti ile ilgili yayınladığı bir rapora göre, 2006 ile 2015 yılları arasında Suudi Arabistan; Katar, Mısır, Brezilya ve Hindistan'ı geçerek 12 milyar avroluk silah satın aldı ve birinci sıraya yükseldi.

Şu ana kadar ülkede en yukarıdan en aşağıya kadar, petrolden gelen milyarlar harcanıp bir nevi sosyal barış sağlanmıştı. Petrol rantı sayesinde aynı zamanda kraliyet ailesine bağlı binlerce prens ile çevresi sadık kalmıştı. Bu amaçla verilen, sadece "maaşların" yıllık tutarı 2 milyar dolar civarında. Yani Krallığın toplam kamu harcamalarının %5'i civarında. Petrolden gelen dolarlar sayesinde binlerce kamu memuru işe alındı, ailelerin tükettiği petrol, su ve elektriğin fiyatı sübvansede edildi. Özel sektördeki esas işler ise yabancı kaynaklı ucuz iş gücü ile yapılıyor. 26 milyon civarındaki toplam nüfus içinde çalışan sayısı 18 milyon. Çalışanların yarısı göçmen emekçiler. Tüm bunlara ek olarak bir sürü hediye var. Krallığın temel işleyişi torpile dayanıyor.

Ancak başkent etrafındaki gecekondualarda yaşayan yoksul kitleler, petrol gelirinden yararlanamıyor. Bu mahallelerde temel kamu hizmetleri yok. Suudi halkının %20'si yoksulluk sınırının altında. İşsizlik gerçek bir felaket;

resmi verilere göre bile, çalışabilecek durumdakilerin %12'si işsiz. Bazı kaynaklar, gerçek işsizlik oranının %20 ile %30 arasında olduğundan söz ediyor.

Petrol gelirinin azalmasından kaynaklanan kriz nedeniyle oluşan iflas tehdidini ve kitlelerden gelebilecek tehditleri engellemek amacıyla çözüm aranıyor. Rejim kamu yardımı siyasetini sürdürmek istiyor ama silahlanma harcaması ve dış siyasetinin finansmanını da sürdürmeye çalışıyor.

Krallık, 2007'den bu yana ilk defa bütçe açığını kapatmak amacıyla JP Morgan, HSBC ve Citigroup'tan 10 milyar dolar borç aldı. Muhammed Bin Selman, kendince mütevazı, "2030 Görüşü" diye bir plan sundu. Buna göre özelleştirmeler, özellikle Aramco'nun (Arap Amerikan Petrol şirketi) kısmen özelleştirilmesi yapıldı; bu kamu petrol kurumu şirketi hisse senetlerinin %5'i satışa çıkarıldı ve böylece ülkenin doğal enerji kaynaklarının denetimi yabancı yatırımcıların denetimine açıldı.

Kitleleri hedef alan ilk kemer sıkma kararları alındı. Artık kamuda çalışanlar da gaz, su ve elektrik faturalarının tümünü ödemek zorunda. Sınırlı olsa da, 2016'nın ilk üç ayında internet yoluyla yüksek faturalar protesto edildi. "2030 Görüşü" planına göre özel sektörde daha çok Suudi emekçi çalıştırılacak. Ancak bu yıllardan beri söyleniyor. Göçmen işçilere karşı savaş yıllardır sürüyor ve zaten zor olan yaşam şartları daha da zorlaşıyor. Onlara kesilen cezalarla birlikte polis baskısı da artıyor. Ülkenin, bu çok sömürülen emekçilere ihtiyacı var ama aynı zamanda bu emekçiler, egemen sınıf için sürekli bir tehdit olarak görülüyor.

Tarihten... Tarihten... Tarihten...

15-16 Haziran 1970 işçi ayaklanması

1960'lı yıllarda montaj sanayisi şeklinde olsa da hızla gelişen sanayileşme işçi sınıfında sayısal olarak çok önemli bir büyüme getirdi. Özellikle İstanbul bölgesinde sayıları birkaç yüz bini aşan yeni, genç ve mücadeleci bir sınıf ortaya çıktı. Çoğunluğu köylerden yeni gelmiş işçilerden olsa da, patronların kâr hırsı nedeniyle uyguladıkları sömürü ve baskılar karşısında tepkiler hızlı bir şekilde gelişmeye başladı. Az sayıda da olsa deneyimli ve sınıf bilinçli işçiler sayesinde bu genç işçiler, 1961 Anayasasının, sınırlı olanaklarını da kullanarak haklarını aramaya başladılar.

Artan emekçi sayısı ile birlikte işçi mücadeleleri de büyüdü. 1960'da 2 milyonu aşan ücretli sayısı 1970'te 3 milyon 800 bini geçti. Üstelik artık sarı sendika Türk-İş içerisinde bile çatlaklıklar oluşup, 1966 Paşabahçe grevinde yaşanan gelişmeler sonucunda 13 Şubat 1967'de DİSK kuruldu. Her ne kadar DİSK yönetimi ismine rağmen devrimci olmasa da (Haziran 1970 olayları bunu açıkça ortaya koymuştu) DİSK mücadeleci işçiler elinde bir silah olmaya başladı. 1967'de üye sayısı sadece 40 bin olan DİSK'in 1970'de üye sayısı 100 bini geçmişti.

1968-69 yıllarında işçi sınıfının hızla ilerleyen bilinçlenmesi ve mücadeleleri

sermaye sınıfını ve ona hizmet veren devleti ve Demirel hükümetini ciddi bir şekilde endişelendirmeye başladı. 1969'daki Alpagut Linyit Madenlerindeki Haziran-Temmuz mücadelesi ve uyandırdığı yankılar nedeniyle, eylemlerin önünü kesmek için DİSK'in yasaklanmasını amaçlayan 1317 sayılı kanunun Meclis'ten geçirilmesine karar verildi. Böylece DİSK fiilen yasaklanmış olacaktı. Ancak evdeki hesap çarşıya uymadı! DİSK bürokratlarının basit bir protesto çağrısı 15 Haziran'da bir işçi ayaklanmasına dönüştü. İzmit-İstanbul bölgesinde 70 bin işçi, işyerlerini terk ederek sokağa çıkıp isyan başlattı. Eylemdeki işçiler polis-asker barajlarını kolayca aşip meydanlarda topladı. Genellikle DİSK üyesi işçilerin başını çektiği bu harekete, Türk-İş üyesi işçiler de katılmıştı.

16 Haziran günü, aralarında bu defa önemli sayıda Türk-İş üyesi işçilerin de bulunduğu yaklaşık 150 bin işçi İstanbul bölgesinde yeniden sokaklara çıktı. Yine polis-asker barajlarıyla karşılaşan işçiler, mücadele edip bu barikatları aştılar. Çatışmalarda 4 işçi ve bir toplum polisi öldü.

Ancak ayaklanmış işçilerin gerçek bir önderliği yoktu. Önder diye geçinen DİSK yöneticilerinin en büyük çabası

“yangını söndürmek” oldu. Örneğin DİSK genel başkanı Kemal Türkler, işçileri bakanı, vali ve güvenlik ve istihbarat yetkilileriyle yaptığı görüşmenin ardından “Girişilen tahripkar eylemle ilgimiz olmadığını işçileri bakanına söyledik. Ve kesinlikle de bu tahripkar olayları tasvip etmediğimizi bildirdik. Ayrıca işçilere de radyoda bir uyarı yaparak kötü cereyanlara alet olmamalarını istedik” dedi. Radyoda da şunu açıklamıştı. “İşçi kardeşlerim... Beni iyi dinleyiniz. Anayasal haklarınız için direndiniz... Bizler Anayasaya sınımsız bağlı işçiler olduğumuz için hiçbir hareketimiz Anayasa'ya aykırı olamaz. Ne var ki, bizim aramıza çeşitli maksatlar güden kişiler, çeşitli kılıflara bürünerek girebilirler. Hatta daha kötüsü gözbebeğimiz şerefli Türk Ordu'sunun bir mensubuna kötü maksatlarla taş atabilir, tahrikler yapabilirler... DİSK Genel Başkanı olarak sizi uyarıyorum.

DİSK yönetimi sömürü düzenine karşı işçi sınıfının ayaklanmasına önderlik etmediği gibi patronlar düzenini korudu. İşçi sınıfı ona düşen görevi yerine getirmişti. 15-16 Haziran isyanından çıkarılacak en büyük ders, işçi sınıfının en kısa bir zamanda kendine yol gösterecek bir devrimci öz önderliğinin oluşturulmasının mutlak bir şart olduğudur.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>
E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.